

Janezov veliki evangelij

Četrta knjiga

Od Gospoda sprejel
Jakob Lorber

Prevedel Roman Štus

Ljubljana, 2002

Jezus v okolici Cezareje Filipove

Matejev evangelij,
16. poglavje

1. Resnična modrost in živo čaščenje Boga

1 Ko sem se dvignil in z Menoj vsi, ki so več kot tri ure prav sladko spali, takoj pokličem trojico k Sebi in jih vprašam, zakaj se tudi oni niso za te tri ure predali krepilnemu spancu.

2 Reče **Matael**: “Gospod! Ti čudoviti! Ti najmodrejši! Kdo bi mogel spati, ko pa nam je Tvoja beseda tako in tako najmočnejše okrepičilo! Vsi trije smo tako okrepljeni, kot bi vso noč najbolje spali! Te tri ure pa smo v Tvojem imenu – tako dobro kot smo le zmogli – uporabili, in smo s Tvojim premilostnim dovoljenjem izvedeli stvari, o katerih se še nobenemu smrtniku ni niti sanjalo. Za to pa se Ti tudi najprisrčneje in najtopleje zahvaljujemo; Ti si Gospod in vsepovsod si edino Ti vse v vsem; zato pa tudi edinemu Tebi vsa naša ljubezen in največje spoštovanje!”

3 Rečem **Jaz**: “Dobro, dobro, Jaz vem, o čem ste se pogovarjali in kaj ste izvedeli v danem času! Toda zdaj, ko ste izvedeli, ohranite to za zdaj zase in tudi pozneje tega ne uporabljajte neprimerno; tega otroci te zemlje ne razumejo, ker niso od tam, od koder ste vi. Izvedeli pa boste še veliko večje reči. Ko bo prišel nad vas Sveti duh, ki ga bom nekoč izlil iz nebes na vas, vas bo šele on vodil v vso resnico! To bo duh ljubezni, Oče sam, ki vas bo pritegnil in učil, da boste lahko vsi prišli tja, kjer bom Jaz.

4 Resnično povem vam: Nihče ne bo prišel k Meni, če ga Oče ne bo pritegnil k Meni! Vse vas mora poučiti Oče, torej večna ljubezen v Bogu, če hočete priti k Meni! Vsi morate biti tako popolni, kot je popoln Oče v nebesih! Toda veliko znanja in tudi najbogatejše izkušnje vas ne bodo spravile tja, ampak edino živa ljubezen do Boga in prav tako do bližnjega; v tem je velika skrivnost vnovičnega rojstva vašega duha iz Boga in v Bogu.

5 Vsak pa bo moral prej z Menoj skozi ozka vrata najpopolnejšega samozatajevanja, dokler ne bo postal tak kot sem Jaz. Vsak mora prenehati biti nekaj zase, da bo lahko v Meni postal vse.

6 Boga ljubiti nadvse pomeni: z Bogom se povsem zediniti in postati del Njega, in ljubiti bližnjega pomeni prav tako: z bližnjim se povsem združiti, sicer ga ne moremo nikoli povsem ljubiti; polovična ljubezen pa ne koristi niti tistemu, ki ljubi, niti onemu, ki je ljubljen.

7 Če hočeš imeti z visoke gore popoln razgled na vse strani, se moraš vsekakor povzpeti na njen najvišji vrh, kajti z nižjega vrha ti bo dober del celotnega razgleda ostal zmeraj zakrit. Tako se mora tudi v ljubezni vse in do skrajnih moči dogajati iz notranjosti, da se bodo njeni sadovi razodeli na vas.

8 Vaše srce je njiva in dejavna ljubezen živo seme; ubogi bratje pa so gnojilo za njivo. Kdor izmed vas bo v dobro pognojeno njivo položil veliko semen, bo tudi obilno žel. S kolikor več reveži boste gnojili njivo, toliko krepkejša bo; in kolikor več semen boste položili vanjo, toliko bogatejša bo žetev. Kdor bo bogato sejal, bo tudi bogato žel; kdor pa bo pičlo sejal, bo tudi pičlo žel.

9 Najvišja modrost pa je v tem, da postanete modri po najbolj živi ljubezni. Znanje brez ljubezni ne koristi nič! Zato ne skrbite toliko za obilno znanje, temveč za to, da veliko ljubite, tako vam bo ljubezen dala tisto, kar vam nobeno znanje nikoli ne more dati! Dobro je in prav, da ste tri ure marljivo porabili za mnogotero obogatitev znanja in izkušenj; toda vse to bi samo zase vaši duši prav malo koristilo. Če pa boste vnaprej tako prizadevno žrtvovali čas ljubezni do bližnjega, bo že en sam dan kar najbolj koristil vaši duši!

10 Kaj bi vam pred Menoj koristilo, če bi se skoraj razkrojili od občudovanja moje oblasti, veličine in nedoumljivega veličastva, zunaj vaše hiše pa bi ubogi bratje in sestre jokali od lakote, žeje in mraza? Kako bedno in brez koristi bi bila glasno vriskanje in radostno vpitje v čast in slavo Boga, ob katerem bi povsem preslišali bedo ubogega brata! Kaj koristijo bogati in najsijajnejši darovi v templju, če pred njegovimi vrati ubogi brat umira od lakote?

11 Zato bodi vaše raziskovanje usmerjeno predvsem v bedo vaših ubogih bratov in sester; tem pomagajte in jih tolažite! Tu boste v enem bratu, kateremu ste pomagali, našli več, kot če bi prepotovali vse zvezde in Me slavili z jeziki serafov!

12 Resnično, povem vam, vsi angeli, vsa nebesa in vsi svetovi z vso svojo modrostjo vam vso večnost ne morejo dati tega, kar lahko dosežete, če ste bratu, ki je bil v bedi, resnično pomagali z vso svojo močjo in z vsemi svojimi sredstvi! Nič Mi ne pomeni več in nič ni bližje kakor resnična, dejavna ljubezen!

13 Če moliš k Bogu, in dokler moliš, ne slišiš tožečega glasu svojega ubogega brata, ki te je ob uri tvoje molitve prišel prositi pomoči, tedaj naj bo prekleto tvoje prazno blebetanje! Kajti Moja čast je v ljubezni – in ne v praznem blebetanju tvojih ust!

14 Ne bodite, kot je nekoč klical Izaija: ‘Glej, to ljudstvo Me časti z ustnicami; toda njihovo srce je daleč od Mene!’, ampak ko molite k Meni, storite to v duhu in v vsej resnici! Kajti Bog je duh in molite Ga lahko samo v duhu in resnici.

15 Resnična, Meni edino všečna molitev v duhu torej ni premikanje jezika, ust in ustnic, temveč edino dejavno izpolnjevanje ljubezni. Kaj koristi, če si z mnogimi funti zlata okrasil grob kakšnega pre-roka, ob tem pa preslišal glas trpečega brata?! Misliš, da mi bo to všeč? Norec! Z jeznim očesom te bom pogledal, ker si zaradi mrtvega preslišal glas živega!”

2. Usoda krajev v Palestini

1 (**Gospod**): “Glejte, zato sem že vnaprej poskrbel, da krajev, ki jih zdaj obiskujemo, že čez sto let ne bo več, da jih ne bi sčasoma pregrobo malikovali!

2 Mojega Nazareta ne bo več najti, našli pa bodo nekega drugega prek gora od tod proti zatonu*. Genezaret bo ugasnil, le Tiberija tostran morja bo ostala. Cezareja Filipova, kjer smo zdaj, je že ugasnila, toda ostala bo ena nad morjem, od koder prihaja Jordan, in ena v večeru*, nedaleč velikega slanega morja, nedaleč od Tira in Sidona. Dežele Samarije pa bo ostal le del od tod proti poldnevu** do velikega morja, majhen del, ki leži bolj proti jutru, s pravim Siharjem in pravo goro Horeb, bo izbrisan, in poznejši potomci ga bodo iskali in našli nedaleč od velikega morja; toda ostalo bo le še ime in strma gora, ne pa resnica. In tako se bo zgodilo tudi z Jeruzalemom in še mnogimi kraji obljubljenе dežele, ki bo pogosto spremenjena v puščavo.

3 Dobro si zapomnite vse to, kajti tako se bo zgodilo zato, da ljudje zaradi malikovanja teh krajev ne bi preveč preslišali glasu svojih ubogih bratov in sester! To naj jih zmede! Mojo kočo naj neumneži iščejo v lažnem Nazaretu, kajti pravi Nazaret bo kmalu po mojem odhodu v Moje kraljestvo zbrisan z obličja zemlje.

4 Kdor bo iskal nečimrnost, bo to tudi našel in zaradi tega umrl; kdor pa bo v srcu iskal pristni Nazaret, ga bo našel v vsakem ubogem bratu in pristni Betlehem v vsaki ubogi sestri!

5 Prišli bodo časi, ko bodo ljudje od daleč prihajali semkaj in iskali te kraje. Imena bodo seveda ostala, kraji pa ne! Da, evropska ljudstva se bodo vojskovala za posest teh krajev in bodo mislili in verjeli, da Mi s tem dobro služijo; toda doma bodo svoje žene in otroke in brate in sestre pustili ginevati v revščini, stiski in bedi!

6 Ko pa bodo potem onstran prišli k Meni, da bi prejeli domnevno plačilo za svoj trud in žrtvovanje, jim bom razodel, kako zelo so nori in jim pokazal, kakšno bedo so povzročili med ljudmi s svojo norostjo, ki je Jaz nisem nikoli zapovedal, in najprej med tistimi, ki so bili tudi najbliže zaupani njihovi skrbi, namreč med ubogimi ženskami, otroki in drugimi, pomoči potrebnimi v hiši! In zvedeli bodo, da ne bodo prej prišli v svetlobo Moje milosti, dokler ne bodo povsem popravili vsega zla, ki so ga povzročili, to pa jim bo zelo težko uspelo, ker bodo v slabotni zarji kraljestva duhov nad zemljo in pod njo imeli za to nadvse pičla sredstva.

7 Povem vam: Zaradi velike norosti ljudi bodo ti kraji izročeni poganskemu ljudstvu. In Jaz bom po teh poganih bičal lažne izpovedo-

---

*Zaton, večer = zahod

**Poldan = jug

valce Mojega nauka na vzhodu in zahodu, v poldnevu in v polnočnih pokrajinah.

8 Prizadevajte si za to, da norost in praznoverje ne bosta izpodrivala Mojega nauka življenja in pravega spoznanja Boga po edini poti dejavne ljubezni; ta bo dala vsakomur pravo luč ter pravi in brezmejni pogled na vse stvari naravnega in duhovnega sveta! To je in večno ostane edina resnična in učinkovita pot k Meni in v Moje večno kraljestvo.

9 Jaz kot Ljubezen od vekomaj sem edini svetloba, pot, vrata in večno življenje; kdor hoče prodreti v Moje kraljestvo svetlobe drugod, je kakor tat in ropar in bo vržen ven v najhujšo temo že tostran, še bolj pa nekoč onstran. – Zdaj veste, kaj vam je treba storiti in kaj je pred Menoj pravično. Ravnajte se po tem in hodili boste po pravi poti!

10 Zdaj pa preidimo k devetim utopljenecem, ti Marko, pa daj prinesiti vino; potrebovali ga bomo!”

3. Gospod pri devetih utopljenih

1 Nato hitro odidemo k devetim in Jaz naročim, naj jih položijo z obrazi kvišku in z glavami navzgor. Ko so bili tako položeni, sem (**Jaz**) rekel Marku: “Vlij vsakemu nekaj kapljic vina v usta!” To je zlahka izpolnil, ker so imeli vsi odprta usta. Ko je bilo opravljeno, sem rekel vsem navzočim: “Pridite in vsak malovernež med vami naj preveri, ali ni teh devet mrtvih!”

2 Bil pa je med tridesetimi spreobrnjenimi tudi **zdravnik**, ki se je seveda spoznal na to, ali je telo mrtvo ali ne. Ta je pristopil in rekel: “Ne pristopam, da bi jih preiskal zato, ker bi tudi najmanj dvomil o smrti teh utopljenec, temveč da bi vam kot strokovnjak dal polnopraven dokaz, da je teh devet mrtvih.” Nato je pretipal deveterico, pregledal njihove oči, hipokratni nos kot zanesljivo znamenje smrti in ugasnitve vseh fizičnih življenjskih duhov.

3 Ko je zdravnik po najnatančnejšem pregledu, in tudi po pričevanju vseh, katerim se je njegovo spoznanje zdelo pristno in veljavno in resnično, izrekel sodbo, je še dodal: “Ne šele zdaj, temveč že včeraj, eno uro potem, ko so padli v vodo, so bili že tako mrtvi, kot so zdaj! Po nosu in po vonju sodeč so že začeli razpadati. Nobena človeška znanost, moč in oblast teh devetih ne prikliče več v življenje! To lahko stori samo On, ki bo ob sodnem dnevu iz njihovih grobov priklical v življenje vse mrtve!”

4 Rekel sem (**Jaz**): “Da pa boste po tem zdravnikovem veljavnem pričevanju povsem spoznali Očetovo veličastvo v Sinu, kličem glasno k Očetu in pravim: ‘Oče, poveljaj Svoje ime!’”

5 Tedaj so mnogi zaslišali kot **glas** mnogih gromov: “Poveljčal sem

ga po Tebi, Moj najljubši Sin; Ti si tisti, nad katerim imam resnično veselje! Tebe naj ljudje poslušajo!”

6 Mnogi so slišali te besede, mnogi pa so slišali samo grmenje in so začeli vpraševati, kako da je zdaj grmelo. Toda tisti, ki so v grmenju slišali besede, so pričevali o tem, kar so slišali, **drugi** pa so se temu čudili in govorili: “To je nenavadno! Mi smo sicer slišali samo grmenje, – toda če vas je veliko slišalo iste besede, vam to verjamemo tako, kot da bi sami slišali. Toda iz tega kljub temu izhaja, da je ta Mojster tu pravzaprav samo Sin, ne pa sveti, vsemogočni Oče, ki prebiva v nebesih, in Ga noben človek nikoli ne more videti, ampak ga sme nagovoriti samo v posvečenih trenutkih. Mojzes je potemtakem tudi bil sin Najvišjega, ker je tudi on delal nadvse velika znamenja in tudi drugi preroki so bili to; le da je ta Nazarečan gotovo največji vseh prerokov, ker dela največja in najštevilnejša znamenja.”

7 Reče **Murel**, ki je to prav dobro slišal: “Ne, v tem se motite; to je zato, ker še toliko ne razumete. Kdo je pred Mojzesom po Gospodovem duhu napovedal Mojzesa, kdo Elija, kdo Samuela, kdo katerega štirih velikih prerokov? Bog jih je kakor po naključju obudil in so prerokovali! In o kom so največ prerokovali? Prav o Njem, ki je zdaj pred nami! Glas, ki smo ga slišali kot silen grom, je bil prav tako Njegov, kakor je Njegov tisti, ki nam govori iz Svojih telesnih ust! Razlika je samo v tem: s telesnimi usti nam govori kot človek, z glasom groma pa se je dal slišati kot Tisti, ki je večno bil, je in bo, ki je vse, kar je, ustvaril, in je na Sinaju ljudstvu dal postavo med neprestanim bliskanjem in grmenjem. Zato je tudi samo Njemu vse mogoče, tudi to, da je lahko iz največje ljubezni do nas, Svojih otrok, postal človek, kakršni smo mi, sicer Ga Njegovi otroci, ki jih nadvse ljubi, nikoli več ne bi mogli videti in popolnoma spoznati!”

4. Gospodova navodila pri obujanju utopljenecv

1 Tedaj stopim k Murelu in rečem (**Jaz**): “Dobro si storil, sin! Zares, najgloblje si spoznal resnico, in si njih, ki so imeli nekoliko napačne poglede, poučil v skladu z najpopolnejšo resnico. Zato boš tudi postal krepko orodje zoper Jude in pogane in tvoje plačilo v nebesih ne bo majhno!”

2 Zdaj pa preidimo k dejanju, ki sem vam ga namenil, da lahko vsak s svojimi rokami otipa, da sem edino Jaz tisti, ki naj bi prišel po napovedi vseh prerokov do Simeona, Ane, Zaharija in Janeza, ki ga je dal Herod obglaviti! Glej, teh devet naj spet oživi in naj gredo domov k svojcem! Ko pa se bodo okrepljeni prebudili, jih ne zadržujte, temveč jih pustite takoj oditi; šele ko bom zapustil to okolico, jim lahko kdo izmed vas oznani, kaj se je tu zgodilo z njimi!”

3 Ko sem to izrekel, sem dejal Marku: “Vlij jim še enkrat vina v usta!”

4 Marko je to storil; toda Cirenij in Kornelij sta Me vprašala, zakaj je pred oživitvijo treba utopljenecem viliti vina v usta.

5 Rekel sem (**Jaz**): “Za oživitev teh devetih to sploh ni potrebno; ker pa bodo takoj po oživitvi odšli od tod, potrebujejo tudi telesno okrepčilo, in to bodo dobili prav s tem, da jim še pred oživitvijo vlijemo vino v usta. Nebni in jezični živci ga vsrkajo in tako prenašajo tudi drugim življenjskim živcem. Ko bo ta deveterica oživel, bo imela duša, ki se bo vrnila v telo, že okrepljeno orodje in ga bo lahko takoj uporabila za najrazličnejšo dejavnost. Če pa tega poprejšnjega okrepčila ne bi bilo, bi morali znova oživljeni nekaj časa ostati tu, da bi se okrepili za dejavnost svojih udov. Obenem dobe s tem poprejšnjim okrepčilom v ustih dober okus; to je tudi potrebno, ker bi jim sicer zadah kalne vode po obujenju povzročil slabost, ki se je še dolgo ne bi mogli rešiti. – Zdaj veste tudi to; želite še kaj v zvezi s tem?”

6 Reče **Kornelij**: “Ne, to ravno ne, Gospod in Mojster; premišljuje pa, kako neki Ti kot Vsemogočni, katerega volja že sama zmore vse, za dosego kakega cilja tu in tam vendarle uporabiš povsem naravna sredstva!”

7 Rečem **Jaz**: “In zakaj jih ne bi smel?! Mar ni tudi naravno sredstvo delo Moje volje, posebno vino iz Markove kleti, katerega prazne mehove in druge posode sem Jaz sam čudežno napolnil z vinom?! Če torej uporabim naravno sredstvo, ni to nič manjši čudež, kakor če ne bi bil uporabil naravnega sredstva, temveč samo Svojo voljo! – Ali razumete zdaj to?”

8 Rečeta **Kornelij** in **Cirenij**: “Da, tudi to nama je spet jasno; zdaj se že veseliva oživitve devetih utopljenecv! Se bo to zgodilo čim prej?”

9 Rečem **Jaz**: “Le malo še potrpite, da bodo še tretjič dobili vino v usta, in tako imeli v sebi dovolj poprejšnjega okrepčila za vnovično oživitev!”

10 S tem so zadovoljni vsi radovedneži in Marko vlije deveterici na Moj ukaz še tretjič vino v usta.

11 Nato rečem (**Jaz**) številnim, ki so stali okoli: “Zdaj je tudi to opravljeno! Oddaljimo se od tega kraja in sedimo k mizam, na katerih nas že čaka dobro pripravljen zajtrk! Če bi ostali tu, bi znova obujene samo zmedli in mislili bi, da bi se z njimi zgodilo kaj izrednega; če pa v svoji bližini ne vidijo nikogar, se jim bo zdelo, da so povsem omamljeni in izčrpani od včerajšnjega viharja zaspali na tem griču in so se zdaj v jutru tega dneva, ki sledi včerajšnjemu sabbatu, spet prebudili iz trdnega spanja! Nato bodo, ne da bi se menili za nas, mirno vstali s svojih ležišč in odšli domov, tam pa jih bodo njihovi svojci seveda z največjim veseljem na svetu sprejeli in osvežili.”

5. Kornelijevi dvomi

1 Vsi takoj storijo, kar sem ukazal, toda večina ne preveč rada, ker bi želeli od blizu opazovali čudež; nihče pa se Mi ne upa ugovarjati. Pridemo do svojih miz, sedemo in sežemo tudi po ribah, ki so tokrat pripravljene še posebno okusno, ter se jih z veseljem lotimo.

2 Moja **Jara** je tokrat posebno dobre volje in reče: “Res ne vem, kako to, da sem danes tako vesela. Nekaj pa vendarle opažam, in to je, da drugi niso tako veseli kakor jaz! Sicer sem dekle, zato bi morala biti še najbolj radovedna, toda tu je prav nasprotno! Možje neprenehoma pogledujejo tja, ali se je deveterica že prebudila. Jaz še sploh nisem pogledala, pa sem jih kljub temu že videla odhajati, drugega za drugim, možje in gospodje in kralji pa še zmeraj gledajo tja in se vsak zase vprašujejo, ali so tisti tam morda že oživali? Oh, že pred slabe pol ure! Takoj ko smo prišli k mizam, se je deveterica začela premikati, drug za drugim so vstali s tal, si pomeli spanec z oči in se potem oddaljili. To sem zlahka opazila skozi veje dreves, ki nas s tistega kraja nekoliko zakrivajo, ker sem majhna in pod drevesnimi vejami zlahka vidim skozi; vi pa ste veliki in drevesne veje so vam zakrile čudež oblasti Božje volje. Zdaj pa je že prepozno; tudi če bi šli tja, ne bi našli nič drugega kakor mesta, kjer je deveterica ležala. Tudi tisti, ki jih je Gospod obudil včeraj kmalu po viharju, so se z deveterico vrnili domov.”

3 Reče **Kornelij**: “Imaš pa res dobre oči in vse odkriješ! Če je že vse minilo, je tako in tako vse lepo in prav in ne potrebujemo nič drugega kakor zanesljivo uspešno izpeljavo tega, kar Gospod odredi in hoče; kajti en sam neuspeh bi pri trdovernih zbudil precej dvomov. Si res videla, da jih je vseh devet vstalo in odšlo?”

4 Reče **Jara**, nekoliko razburjena: “No, menim pa le, da me nimate za lažnivko!?! Odkar živim in mislim, se še nisem zlagala, in mar naj bi to storila ob svojem Gospodu, mojem Bogu in najresničnejšem Mojstru, da bi s tem potešila vašo radovednost?! Oh, visoki gospod, ti pa res ne poznaš Jare! Glej, v še tako jasnem razumu je tudi laž; kajti lahko komu razumno razložiš nekaj tako, kot je bilo prepričljivo zate; toda tvoje prepričanje je bilo povsem napačno, torej si s svojo razlago lagal, kajti prevaral si sebe in svojega bližnjega. Ampak resnična in čista ljubezen nikoli ne laže in ne more lagati, ker svojega bližnjega, ki je tudi Božji otrok, spoštuje bolj kot samo sebe, Boga pa nadvse! Jaz pa sem polna ljubezni do Boga in potemtakem tudi do bližnjega – in naj bi ti torej zmogla sporočiti lažno novico?! Visoki Kornelij, ta tvoja domneva pa ni najvljudnejša!”

5 Reče **Kornelij**: “Toda, nadvse ljubka Jara, saj nisem mislil tako! Tako sem te vprašal le zato, ker je v navadi, da se tako vpraša, še zdaleč pa nisem pomislil, da bi mi hotela povedati kaj neresničnega! Vprašaj Gospoda samega, ki vendar gotovo ve, kako je z menoj, ali sem te, zvestosrčno in ljubko dekle, hotel obtožiti laži! Deveterico je obu-

dila Gospodova volja in je tudi že odpotovala, prav tako po Gospodovi volji, in zadeva je s tem opravljena. Nekoliko nerodno pa sem te vprašal zgolj iz navade in pri tem pravzaprav sploh nisem nič mislil. – Se zaradi tega jeziš name?”

6 Reče **Jara**: “O nikakor, toda prihodnjič moraš nekoliko bolj premisliti, preden vprašaš. Zdaj pa se pogovarjajmo kaj drugega; dovolj je bilo besedičenja!”

7 Rečeta **Kornelij** in **Cirenij**: “Prav imaš; vsake minute je škoda, ki jo izgubimo s klepetom, ko je Gospod med nami! Prepustimo zdaj edino Gospodu čast, da nekaj določi in odredi!”

8 Rečem **Jaz**: “Je že dobro; zdaj imamo čas za ribolov in bomo Marku priskrbeli veliko zalogo! Popoldne pa se bo že kaj zgodilo!”

9 Stari Marko, ki je slišal, kaj sem rekel, je takoj ukazal sinovoma, naj pripravita potrebna plovila, kajti ribe v velikem ograjenem zbiralniku so zaradi včerajšnjega viharja pretrpele precej škode.

6. Perzijci in farizeji se prepirajo o čudežu – Juda Iškarijot gre na lov za zlatom

1 Medtem ko smo se pri mizah pogovarjali o tem in onem, se je raznel prepir med tridesetimi mladimi farizeji in dvajsetimi Perzijci. Perzijci so imeli obujenje devetih utopljenecv za pravi čudež, toda trideset mladih farizejev je o tem dlakocepno dvomilo. Najbolj je temu nasprotoval Riza, ki je prej Hebrama navduševal Zame.

2 **Hebram** je rekel: “Priatelj Riza, ko je človek telesno mrtev, kakor je bila ta deveterica, ga lahko položiš, kakor hočeš, in mu naslednji dan prav tako vliješ v usta enako vino, vendar ne bo nikoli oživel! To je delo moči Božje volje, in ta položaj in vlito vino pri tem nimata druge vloge, ko da v tem položaju izteče voda iz želodca in pljuč, vino pa nujno poprej okrepi še netrdne živce in da ustom znosen okus. Toda za obujenje mrtvega telesa niti ta položaj niti vino nista nujna. Gospod je to prej naročil samo zato, ker je nameraval z močjo Svoje volje teh devet znova priklicati v življenje, in da bi bila njihovim dušam takoj na voljo uporabna telesa, primerna za bivanje! – Kaj res ne sprevidiš tega?”

3 Reče **Riza**: “Da, da, seveda sprevidim, in ti imaš tudi prav; toda pri tem vendarle ni šlo za nesmotrni poskus, da bi sam sebe pričal, da ta položaj in nato trikratno vlivanje vina sama po sebi nobenemu utopljencu ne vrneti življenja! Šele tedaj, ko smo o tem pričani, postane ta obuditev popoln in najčistejši čudež! Vsaj tako menim.”

4 Reče **Hebram**: “No, če že vztrajaš pri tem in Gospod tako hoče, se utegne celo zgoditi, da bomo pri tem zdaj ukazanem ribolovu našli še kakšno truplo, in potem lahko narediš z njim na las enak po-

skus – položiš ga in mu vliješ vino v usta, da bi ga oživil, vendar gotovo ne boš dosegel razveseljivega izida!”

5 Reko **Perzijci**: “Tudi mi menimo tako. Kar zmore oblast Božje volje, tega ne zmore noben človek, ki je zgolj ustvarjeno bitje, razen če Božja volja sodeluje s človeško in deluje po človeški volji. Tako menimo in verjamemo, da s tem nismo na napačni poti. – Toda zdaj gredo vsi k vodi, in tudi mi se vkrcajmo v svoja plovila; kajti ob tej priložnosti se bo gotovo spet zgodilo marsikaj čudežnega in temu moramo biti priče tudi mi.”

6 Zatem odidejo k vodi, ki je to jutro posebno mirna in primerna za ribolov. Tokrat sodelujejo vsi Moji učenci, razen Jude Iškarijota, s sinovi starega Marka in jim pomagajo vreči in napeti velike mreže.

7 Juda Iškarijot pa si privoščí osebno zabavo in gre sam v povsem uničeno mesto, da bi videl, kako je tam; saj je prej vendar slišal, da so tam nekateri bogati Grki hoteli nekaj ulic tlakovati z zlatom in srebrom. In mislil je in razumel to tudi tako, kot da so bogataši to že začeli uresničevati; zato se je splazil do pogorišča, da bi nagraabil po cestah raztreseno zlato, srebro in druge dragocenosti.

8 Toda tokrat se mu njegovi umazani naklepi niso uresničili le – po hrbtu jih je dobil; ko so stražarji opazili tujca na lovu za zlatom in srebrom, so se ga takoj lotili in ga pošteno premlatili. Nato je seveda zapustil tu in tam še kljub včerajšnjemu viharju kadeče se ruševine starega mesta, ki se je od davnine imenovalo Vilipia, med Grki Filipova in je šele pod rimskim cesarjem dobila tudi pridevek Cezareja.

9 Ko pa se je ribič na zlato naglo vrnil k Markovi hiši, ni tam našel nikogar, razen Markove žene in hčera, s katerimi pa ni imel kaj opraviti; na vso moč so bile zaposlene s pripravo kosila in se niso imele časa ukvarjati z njim. Poleg tega so že trdno verovale Vame in niso hotele odgovarjati na nekoliko predrzna vprašanja Jude Iškarijota; temu učencu tudi niso bile posebno naklonjene, ker se je v teh nekaj dneh že večkrat izkazal za nadležnega in neznosnega.

10 Ker pri Markovih ženskah ni bil dobrodošel, je zapustil hišo in odšel k morju gledat, kje smo, vendar ni mogel opaziti ničesar, ker smo zaradi dobrega ulova odpluli na odprto morje; velika jata rib je namreč priplavala samo dvakrat na leto po toku Jordana iz Meromskega jezera in se tu drstila, in to so bile večinoma same najboljše zlate morske postrvi.

11 Ker zapozneli učenec od dolgega časa ni vedel, kaj naj počne, se je napotil v Ouranove šotore, da bi pregledal, ali so tudi od tod vsi odšli in ali ne bi bilo ob tej priložnosti mogoče najti kakšnih odvečnih zlatnikov ali srebrnikov, ki jih je morda kdo izgubil! Toda tudi tam je bil svet zanj nedostopen; Ouran je namreč v vsakem šotoru pustil tri stražarje, s katerimi se tedaj, ko ni bilo njihovih gospodarjev, ni bilo dobro pogovarjati. Zelo jezen je zapustil šotore in si poiskal senčno drevo, legel podenj in udobno zaspal.

12 Toda tudi spanje ni dolgo trajalo, ker mu muhe niso dale miru, skratka, Iškarijot se je kar tri ure mučil in skoraj obupal. Šele tedaj je končno zagledal naše ladje in postalo mu je nekoliko laže pri srcu in zdaj je že zelo obžaloval, da je zapustil Mojo družbo.

7. Helenin nezvesti služabnik

1 Mi pa smo nalovili milijon najboljših rib, in povsem na odprtem morju smo našli tudi dve ženski trupli, ki sta goli plavali sem ter tja; ženski sta padli v roke morskih roparjev, ti so ju oropali vsega imetja in nato živi vrgli v vodo. Obe, dekleti devetnajstih in enaindvajsetih let, zelo lepe postave, sta bili iz Kafarnauma, hčeri iz bogate hiše, hoteli sta potovati v Gadareno in sta se zaupali morju. Z njuno ladjo in mornarji je bilo vse prav. Toda sredi morja so naleteli na grškega gusarja in ta je zavzel ladjo. Mornarji in obe dekleti so izgubili življenje. Štiri mornarje so pobili in šele potem vrgli v morje. Do obeh deklet so bili morski razbojniki nekoliko bolj človeški; slekli so ju do golega, ju posilili in šele nato vrgli v morje. Zločince pa je še tisti dan dosegla roka pravice in sodišča in vrage ne bodo ušli najstrožji kazni.

2 Dekleti sta bili za lase zvezani skupaj in sta očitno mrtvi plavali na vodi. To je bilo dobro, saj je omogočalo poskus vnovične oživitve utopljenih s položajem in vinom, kakor je mislil Riza. Zato so trupli zavili v rjuhe in položili na ladjo.

3 Bilo je zelo veliko dela in Marko je komaj zmogel pospraviti vse ribe; Jaz pa sem ukazal Rafaelu, naj pomaga Marku, in hitro je bilo vse v najlepšem redu. Riza je prevzel trupli, da bi ju skušal oživiti, in jih položil tako, kakor sem dal prejšnji dan Jaz položiti trupla deveterice.

4 Tomaž je urno pozdravil Juda Iškarijota in ga nekoliko posmehljivo vprašal, kako je uspel *njegov* ribolov? Juda je nekaj godrnjal v gosto brado, ni pa se upal začeti razpravljati s Tomažem; spomnil se je namreč, da ga je prej prav Tomaž opozoril, naj ne gre v mesto iskat zlata, in da zdaj ve, kaj se mu je tam zgodilo! Zato je Juda Iškarijot molčal. Jaz pa sem Tomažu namignil, naj iskalca zlata ne zasleduje več, ker bi to obrodilo kaj malo sadov.

5 Zgodilo pa se je, da je Ouranov **služabnik** na Judov račun posegel v Helenino mošnjo in ji ukradel trideset srebrnih grošev. Potem je bliskovito prišel k naši mizi in rekel: "Tat, tat! Ko je bila visoka gospoda na morju in sodelovala pri zabavnem ribolovu in ni bilo tukaj nikogar, razen rimskih vojakov, ki so taborili okrog gore in opravljali svoje vaje, sem moral iz velikega šotora na potrebo; isti trenutek se je učenec velikega preroka, ki ga upravičeno imenujete svojega Mojstra, prikradel v šotor, in še preden sem prišel vanj, izmaknil iz princesine mošnje trideset srebrnih grošev!

6 Ko sem vstopil v šotor, sem ga našel tam v zadregi, in sicer z oč-

mi, tako uprtimi v tla, ko da bi bil iskal kaj izgubljenega; ker se mi je zdel sumljiv, sem ga osorno nadrl, on pa je prestrašen takoj zapustil šotor. Najprej o učencu velikega preroka nisem mislil nič slabega; ko pa sem hodil po šotoru gor in dol, sem postal pozoren na mošnjo prevzvišene princese, ker ni bila več tam, kakor navadno. Ker sem kot zaupnik vedel, koliko denarja je v njej, sem mošnjo vzel, preštel dragoceno vsebino, in glej, manjkalo je trideset srebrnih grošev! Teh trideset dragocenih srebrnikov ni mogel vzeti nihče drug kakor učenec, ki sem ga prej naznanil! S tem to najvdaneje naznanjam o pravem času, da ne bi nazadnje kdo sumil celo mene, najnedolžnejšega.”

7 Reče **Helena**: “Hlapec, zakaj se opravičuješ prej, preden te je kdo osumil?!”

8 Reče **stražar**: “Najmilostljivejša princesa! Saj se ne opravičujem, ampak s tem samo po dolžnosti in preprosto naznanjam tatvino, ki jo je gotovo storil učenec velikega preroka!”

9 Reče **Helena**: “Kdaj pa si brez mojega vedenja in hotenja predzadnjič pregledal mojo mošnjo?!”

10 Reče **stražar**: “Oh, takoj, ko je visoka, premilostna princesa zapala šotor mojemu varstvu! Tedaj je bilo v njej še celih 600 grošev; zdaj pa jih je samo še 570 – očitno torej manjka 30 grošev, ki jih ni mogel vzeti nihče drug kakor naznanjeni učenec! Ker sem kot stražar vzvišenih zakladov odgovoren za vse, moram vendar tudi vedeti, kaj in koliko stražim, in kot staremu, zvestemu služabniku mi ne morete zameriti, če občasno pogledam, kaj in koliko moram stražiti! Toda zdaj sem opazil naznanjeni primanjkljaj in sem to po svoji dolžnosti naznanil.”

11 Reče **Helena**: “Že dobro, že dobro in prav, zadevo bomo pozneje še enkrat preiskali ter odkrili storilca in ta potem ne bo ušel zasluženi kazni! Morda pa si se pri štetju prvič ali drugič tudi zmotil, zato ne bi bilo lepo učenca Božjega Mojstra obtožiti zaradi tega, ker je morda le iz dolgočasja stopil v šotor; do tega je imel celo pravico, ker nismo nikomur prepovedali vstopa v naše šotore! Pojdi spet na svoj položaj; kmalu bom prišla za teboj in vse najnatančneje preiskala!”

12 S tem odgovorom se je stražar oddaljil in njegovo prvo opravilo je bilo, da je kar se da hitro tistih trideset grošev vtaknil nazaj v mošnjo, da bi se tako potrdila princesina pripomba, da se je morda zmotil pri štetju. Ko je operacijo končal, je bil v veliki zadregi, kaj bo rekel pri preiskavi. Najbolje se mu je zdelo, da bi šel spet k princesi, jo prosil odpuščanja in s tem povedal, da se je res zmotil pri štetju in storil učenecu hudo krivico. – Mišljeno, storjeno! Po nekaj minutah se je vrnil, vse razložil princesi in jo obenem prosil, naj opusti napovedano preiskavo, saj je bil zdaj postopek odpravljen.

13 Pri tem pa je bil vendarle videti zelo v zadregi, kajti vedel je, da kralj Ouran ni ničesar ostreje kaznoval kakor laž in tatvino. **Heleni** se je stari revež, ki sicer ni bil še nikoli nezvest, zasmilil, in mu je rekla:

“Vstani in pojdi svojo pot! Ni bilo lepo od tebe, da si se hotel tako nizkotno maščevati odsotnemu Gospodovemu učencu, ki ti vendar ni storil nič žalega, le ti ga ne moreš prenašati, odkar smo tu! Glej, to je bilo grdo od tebe in zaradi tega si si zaslužil najstrožjo kazen; kajti zdaj vem, kako si ravnal!”

14 Tedaj začne hlapec zelo trepetati, in **Juda** Iškarijot, ki je pogovor pozorno poslušal od daleč, je pristopil k hlapcu in mu rekel: “Hudo si ravnal z menoj, in to brez vsakega vzroka, vendar ti odpuščam! Res sem bil v šotoru, in ko sem se tam zadržal komaj nekaj trenutkov, si se mi iz zasede jezno približal in jaz sem odšel svojo pot; toda o zločinu zoper šotorove zaklade ni bilo niti govora! In četudi ne bi tako jezno nastopil proti meni, jaz zastraženim zakladom gotovo ne bi škodoval. Skratka, naj bo kakor hoče, jaz sem ti odpustil; z gospodo pa skušaj sam razčistiti!”

8. Zunanji mir in notranja dejavnost družbe

1 S tem je Juda Iškarijot odstopil, **Jaz** pa sem rekel Heleni, Ouranu in Mataelu: “Opustite vse to; pogovoriti se moramo o pomembnejših stvareh! Obdržite hlapca in ga ne kaznujte; tega vam ne bi bil nikoli zagodel, če ga ne bi k temu gnal neki duh! Gnal pa ga je zato, da je tudi on za nas izrekel prerokbo, ki se bo izpolnila. – Vendar o tem nič več, kajti zdaj se moramo pogovoriti o veliko pomembnejših stvareh!”

2 Vprašal pa Me je povsem začuden **Cirenij**: “Gospod, le kaj bo to? Ne vem, kaj bi lahko bilo še pomembnejše od tega, kar smo tu že doživeli! O, govori, Gospod! Moje srce že trepeče od želje, da bi izvedelo Tvoje nove ukaze in odločbe, da bi se potem tudi po njih ravnal!”

3 Rečem **Jaz**: “Le malo potrpi; za vse je potreben čas, da v njem dozori! Zato je zdaj predvsem potreben kratek počitek. Zato malce počijte z Menoj!”

4 Nato so počivali, in zadeva med Judom Iškarijotom in čuvajem Ouranovih zakladov, ki Ouranu in Mataelu tako in tako ni bila kaj dosti mar, je bila končana. Oba sta se morala s Kornelijem in Faustom pogovoriti o zelo pomembnih vladarskih zadevah, kajti Ourana je že začel priganjati čas, ker je mislil samo na to, da bi se z velikim odkritjem resnice vrnil k ljudstvu, katerega kralj je bil, in ga s tem po možnosti osrečil. Hotel je biti kralj razumnega in modrega ljudstva, ne pa človeških ličink in robotov, ki bi hodili okrog brez spoznanja in volje kakor živali.

5 Riza pa je opazoval trupli in razmišljal, ali ju ne bi bilo mogoče s pripravo, ki jo je videl, in končno z močjo Mojega imena spet priklicati v življenje. Drugi okrog Mene so znova premišljevali, kaj bi bilo tisto nadvse pomembno, o čemer bom govoril po tem kratkem počitku. Skratka, čeprav je bilo na zunaj videti, da vsi počivajo, so bili ven-

darle v duši nadvse dejavni, in nihče ni vedel, kako in kaj! Filopold, Murel in Kisjonah so staknili glave in na vso moč premišljali, kaj se utegne zgoditi; tudi Cirenij in Ebal in Jara so veliko razmišljali, vendar niso mogli dognati, kaj naj bi sledilo. Zdelo se jim je, da je že vse izčrpano.

6 **Sabi** in **Jura**, oba perzijska odposlana govornika, pa sta rekla tovarišem, ki so ju močno nadlegovali: “Pustite to! To bi pomenilo skušati Božjo moč v naših srcih! Kaj pa vemo, kako je v notranjosti z nami! Če pa že o nas samih ne vemo nič, kako naj potem šele vemo, kako je z Bogom in kaj bo storil?! Vemo pa, da bo to, kar bo storil, nadvse modro in v naš največji blagor; naj pride, kar hoče, bolj ali manj veličastno kot je že bilo, to nam je prav malo mar! Mi smo in ostanemo trgovci in lahko vse, kar je v naš blagor, prav dobro uporabimo. Nazadnje pa je enako veličastno, vredno in pomembno vse, kar prihaja od Njega, edinega Gospoda večnosti in neskončnosti vseh Njegovih nešteti del in dejanj.

7 Ker pa se sami še zdaleč ne poznamo, tudi ne moremo vedeti, kaj nam je še potrebno poleg tega, kar smo že prejeli; On pa to ve in zato lahko to, kar bo še prišlo, označi kot nekaj velikega in nadvse pomembnega! Kajti Gospod vsega reda od vekomaj nikakor ne more začeti šteti pri 13 ali 14, temveč zmeraj le pri 1. In tako gotovo tudi čisto in jasno ve, kaj je za nas po vrsti koristno za našo notranjo življenjsko dopolnitev; zato že lahko povsem mirno počakamo, kaj vse bo še danes storil!”

8 Ta modri poduk je povsem pomiril Perzijce; toda tudi tisti, ki so sedeli pri Moji mizi, so se pomirili ter nestrpnost in z veseljem pričakovali, kar bom potem povsem očitno storil.

9. Herodovi vohuni

1 Stari **Marko** je prišel iz hiše, kjer je že pripravljaval kosilo, in Mi po tiho rekel: “Gospod, odpusti, če te s svojo željo za nekaj trenutkov zmotim!”

2 **Jaz** mu rečem: “Priatelj, pojdi in povej Herodovim vohunom, ki prežijo za tvojo hišo: ‘Sin človekov dela in govori povsem odkrito pred očmi in ušesi vsega sveta in se noče z nikomer dogovarjati na skrivnem; kdor hoče torej z Menoj govoriti in kaj razpravljati, mora priti k Meni in prav tako govoriti in ravnati povsem odkrito! Pri Meni ni tihega in tajnega razpravljanja in dogovarjanja na uho nekje na skrivnem; to je samo obsojanja vredna razvada otrok sveta, ko nameravajo kaj slabega in si s tem ne upajo dovolj hitro in odkrito na svetlo, ker se bojijo ljudi zaradi svojih slabih namenov. Jaz pa ravnam odkrito in vse povem glasno in se ne bojim ljudi, ker so Moji nameni z njimi dobri!’ Pojdi torej tja in povej zavrženim izdajalcem, kar sem ti povedal!”

3 Marko se Mi je najgloblje priklonil in šel, da bi kar najnatančneje izpolnil nalogo. Ko je prežunom, ki jih je Herod poslal v vse smeri za Menoj, to silno resno zašepetal v lažnive obraze, je rekel **eden** izmed njih: "Priatelj, zdi se, da ne veš, da nam je Herod dal vsa pooblastila, celo nad življenjem in smrtjo, in imamo pravico vsakega predrznega upornika takoj ubiti!"

4 Rekel je **Marko**: "Tudi rimskega državljana, kakršen sem jaz?"

5 Rekel je **predrzni govornik**: "Če ga ubijemo, nas Herod ne bo klical na odgovornost!"

6 Rekel je **Marko**: "Zato pa toliko zanesljivo je Bog in rimski vrhovni namestnik Cirenij, ki se na največjo srečo z mnogimi rimskimi velikaši že nekaj dni zadržuje pri meni! Gorje vam, če si drznete z enim samim sovražnim prstom dotakniti moje hiše!"

7 Rekel je **predržež**: "Kaj govoriš o rimskem vrhovnem namestniku, da naj bi bil tu – in Herodu po jeruzalemskem deželnem oblastniku šele pred nekaj dnevi podelil javno pravico do meča?"

8 Je rekel **Marko**: "Že prav, že dobro! Takoj se bo pokazalo, kdo je Herodu podelil takšno pravico!"

9 Tedaj je poslal Marko enega svojih sinov k Cireniju z naročilom, naj to nemudoma sporoči vrhovnemu namestniku. Ko je Cirenij skrajno besen to zaslišal, je pri priči ukazal Juliju in sto vojakom, naj takoj ujamejo vohune, kakšnih trideset po številu in vsakega, ki se ne bi takoj vdal in oddal svojega orožja, brez milosti ubijejo.

10 Rekel sem **Jaz**: "Ubiti ne, temveč ujeti!" – To je bilo tudi takoj opravljeno.

11 Ko so vohuni videli Rimljane, ki so besno planili proti njim, so hoteli pobegniti; toda ni jim uspelo. Rimski vojaki so jim glasno pojasnili, da bodo brez milosti in usmiljenja ubili vsakega, ki bi se jim upiral. Ta jezno-resna obljuba je delovala; predrzni vohuni so se vdali, takoj so jih zvezali z vrvmi in verigami in jih take, z obupanimi obrazi, pod Markovim in Julijevim vodstvom pripeljali k vrhovnemu namestniku.

12 Ko so tako stali pred Cirenijem in Kornelijem in Faustom, jih je **Cirenij** z navadno rimsko diktatorsko resnostjo vprašal: "Kje so vaša pooblastila in ukaz, ki vam zapoveduje zasledovati galilejskega preroka na vseh Njegovih poteh?"

13 Odgovori vodja, ki se je imenoval **Cinka**: "Moj gospod! Zvezanih rok in nog jih ne morem potegniti iz skrivnega žepa! Odveži me, pa jih boš imel, da boš spoznal, da imamo tudi mi v ozadju gospodarja, ki nam ukazuje in ga moramo ubogati, ker je od vas Rimljanov drago odkupil pravico, da je namesto vas gospodaril tudi z našim življenjem, in lahko – ne da bi vam bil odgovoren – po želji, kadar se mu zljubi, tudi ubija!"

14 Zaradi nas se lahko po vsej Galileji potika tudi deset tisoč prerokov; če nas pustijo pri miru, jim gotovo tudi mi ne bomo storili nič ža-

lega. Toda ko nas mogočni oblastnik pokliče, nas sprejme v dobro plačano službo, če ukaz zavrne, pa nas po svojih mnogih sodnikih da lahko celo usmrtiti, tedaj postane zadeva povsem drugačna! Tedaj moramo postati zasledovalci vsakogar na življenje in smrt, četudi je zasledovani še tako pošten človek! Ali morda vaši vojaki in hlapci grešijo, ko izpolnjujejo vaše ukaze na življenje in smrt? Če je pri tem kdo odgovoren pred Bogom, če ta obstaja, je to lahko samo gospodar, nikoli pa njegov hlapec in zvesti služabnik! Odveži me in pokazal ti bom naša pooblastila, ki jih je Herod svojeručno napisal v treh jezikih; šele potem boš lahko veljavno razsojal o nas!”

15 Cirenij da **Cinka** odvezati in ta takoj seže v skriti žep, potegne na dan pergamentni zvitek, ga izroči Cireniju in reče: “Berī in potem pravično presodi pred vsem svetom, ali je naše zalezovanje galilejskega preroka, nekega Jezusa iz Nazareta, zakonito ali nezakonito!”

16 Cirenij bere pooblastilo, ki ima na koncu Herodov podpis. Dovesedno pa se glasi: “V skladu z oblastjo nad vso Judejo, ki sem jo jaz, četrti knez Herod odkupil od Rima za 1000 funtov srebra in 100 funtov zlata, odrejam in ukazujem, opirajoč se na drago kupljeno rimsko pomoč, da ujamete galilejskega preroka, ki se zdi zelo nevaren meni in mojim institucijam in mi ga potem izročite živega ali mrtvega, – v prvem primeru ga bom potem sam preskusil in videl, katerega duha otrok je. Moji poslani biriči pa imajo s tem mojmo svojeručno napisanim dokumentom popolno pravico, da omenjenega iščejo, preganjajo in zgrabijo na vseh poteh in mostovih, in na vseh ulicah in cestah, in ga, če bi se upiral, z njegovimi privrženci vred ubijejo in mi ga potem tudi mrtvega izročijo; za to bo vsak, ki se ga bo polastil, dobil za plačilo 300 srebrnih grošev. – Dano v Jeruzalemu v moji palači.”

17 Reče **Cinka**: “No, kaj praviš k temu? Ima nas trideset pravico ali ne?”

18 **Cirenij** tu nekoliko pomisli in reče: “Po mojem vedenju in po moji volji Herodu iz Rima nikoli ni bila podeljena takšna oblast. Koli kor natančno vem, mu je bilo sicer dano pooblastilo samo v toliko, da lahko v svoji hiši v skrajnem primeru sam uresničuje smrtno kazen meča, – zunaj hiše pa samo tedaj, če bi odkril kakšno zaroto proti nam, Rimljanom, in bi bila rimska posadka in prav tako redno sodišče preveč oddaljeno od upornega kraja, Herod pa bi bil s svojimi častnimi in zaščitnimi silami navzoč; edino tedaj bi lahko uresničeval ostro pravico smrtne kazni!

19 Tako se glasi rimsko pooblastilo Herodu, ki sem ga videl in sam podpisal; kajti vse, kar se iz Rima odreja za Azijo, mora skozi moje roke ali roke enega od mojih odposlancev, ki pa mi mora v najkrajšem času poročati o vsem, kar koli se je zgodilo. To pooblastilo torej razglašam za nično in neveljavno, in sicer dotlej, dokler ne bom iz Rima dobil navodila, kako, kdaj in zakaj je bilo – ne da bi bil jaz to vedel

– Herodu podeljeno tako obsežno pooblastilo, ki mora nam, najzvestejšim Rimljanom, vlivati upravičen strah in zaskrbljenost.

20 Tega pooblastila ne dobite več nazaj, dokler se ne bo vrnilo iz Rima; vi pa ostanete medtem moji ujetniki! Četudi po svetnem zakonu sami niste zločinci, ste pa vendarle orodje, s katerim zločinec počenja eno grozodejstvo za drugim, in za grozodejstva ni Rim še nikoli nikomur izdal dovoljenja in ga gotovo tudi vašemu Herodu ni podelil!

21 Jaz pa vem, kako herodovci pod kakšno navidezno domoljubno pretvezo zlorabljuje svojo koncesijo! Umor nedolžnih otrok, ki ga je izpeljal stari Herod, mi še zmeraj jasno dokazuje, kako znajo ti zviti grški lisjaki v svoj prid zlorabljevati svoje pravice, ki so jih dobili od Rima, da bi s tem judovsko ljudstvo množično nahujskali proti Rimljanom.

22 O, jaz bom že znal Heroda ugnati v kozji rog; te zadeve se bom nadvse resno lotil! Stari Herod je okusil moj starorimski čut za pravico, čeprav mi je bilo tedaj komaj nekaj nad trideset let; zdaj pa sem skoraj že starec, postal sem resnejši in izkušenejši, zdaj mi najstrožja pravica pomeni še veliko več! Zdaj pri meni dosledno velja: *Pereat mundus, fiat ius!**

23 Takoj zdaj bom odposlal dva sla, enega v Rim in drugega v Jeruzalem k Herodu, da bo zahteval vsa rimska pooblastila, ki so v Herodovih rokah. Gorje njemu in njegovim hlapcem, služabnikom in pomagačem, če se njegova pooblastila ne ujemajo s pomenom tega pooblastila, ki vam ga je dal!”

10. Cinkov obrambni govor in njegovo poročilo o koncu Janeza Krstnika

1 Reče **Cinka**: “Gospod! Menda se ne bo to štel v zlo tudi nam? Naš gospod in zapovednik je bil doslej Herod. Ubogemu ljudstvu je seveda storil marsikakšno grozljivo krivico – to sem jasno in dobro spoznal –, toda kaj bi pri tem lahko storili drugega, kakor žalostno izpolnili njegove ukaze? Le kaj lahko stori eden tvojih biričev, če bi mu ukazal, naj odseka glavo resničnemu ali samo domnevnemu zločincu? Četudi je stokrat prepričan, da je obsojeni resnično nedolžen, mora položiti ostro sekuro na njegov vrat!

2 Ali morda nismo vedeli, da je Janez, ki so ga pred nedavnim obglavili, popolnoma nedolžen? Oh, vedeli smo in ljubili smo modrega in Bogu vdanega posebnega, kajti še v ječi nam je dajal najlepše nauke, nas opominjal, naj bomo potrpežljivi in vztrajni, nas svaril pred grehi zoper Boga in bližnjega ter nam tudi naznanil, da je v Galileji vstal prerok vseh prerokov in resnični duhovnik vseh duhovnikov, ka-

---

*Četudi bi svet propadel, naj se zgodi pravica!

teremu ni vreden odvezati jermena na obuvalu! Oznanil nam je, da nas bo šele ta odrešil vsega zla in nam pokazal pot svetlobe, resnice in večnega življenja. Skratka, nas stražarje je poučeval, kakor bi bili njegovi učenci in najboljši prijatelji.

3 Ko nas je Herod vprašal, kaj ujetnik počne in kako se vede, smo lahko vsi o njem povedali le najboljše. To je Herodu tako ugajalo, da je sam obiskal Janeza in se mu dal poučiti. Res ni veliko manjkalo, da bi ga Herod povsem osvobodil, če ne bi bil Janez kot sicer nadvse moder mož prezgodaj naredil največjo neumnost, da je uživaškemu zapovedniku oponesel njegovo grešno druženje z lepo Herodiado. Da, Janezu je tudi skoraj uspelo Heroda odvrniti od Herodiade!

4 Na nesrečo je v tem času Herod praznoval svoj dan z velikim pompom in Herodiada, ki je dobro poznala Herodove slabosti, se je na ta dan nadvse izjemno nalepotičila in s tem neverjetno povečala svoje siceršnje čare. Tako nalepotičena je prišla s svojo zmajsko materjo, da bi mu voščila, in ker so bili v njegovi hiši harfisti in piskači in goslači, je Herodiada plesala pred nadvse pohotnim Herodom. To je pohotnemu kozlu tako ugajalo, da ji je norec prisegel, da ji bo dal vse, kar bo od njega zahtevala! In tako je bilo z našim dobrim Janezom tako rekoč konec, ker je bil napoti prekleti lakomnosti stare; ta je prišepnila mladi, naj zahteva Janezovo glavo na srebrnem pladnju, in to je mlada – čeprav s skrivno grozo – storila.

5 No, kaj je Janezu zdaj koristila naša ljubezen, kaj naša prepričanost o njegovi popolni nedolžnosti, kaj naše obžalovanje? Kaj je koristilo, da smo glasno preklinjali staro in mlado Herodiado? Jaz sam sem moral s krvnikom v ječo dobremu Janezu oznaniti strahotno voljo mogočnega oblastnika, in moral sem ga zvezati in pustiti, da mu je krvnik na prekleti kladi z ostro sekuro odsekal glavo od telesa. Pri tem sem jokal kakor otrok nad preveliko hudobijo obeh žensk in žalostno usodo prijatelja, ki mi je postal tako drag! Toda kaj je vse to pomagalo proti mračni, zaslepljeni in trdi volji edinega mogočnega pošastneža?!

6 Tako smo zdaj razposlani, da bi zgrabili in Herodu izročili preroška, ki se potika po Galileji in je verjetno prav tisti, o katerem nam je Janez oznanil tako velike reči. Ali lahko kot zapriseženi služabniki in hlapci te pošasti kaj storimo zoper to? Ali lahko stopimo iz njegove službe, kadar hočemo? Ali ni on sam določil ječe in usmrtitve za nezvesti pobeg iz njegove službe? Če smo torej takšni in ravnamo tako, kot moramo, mi povej, gospod, pravičnega sodnika, ki bi nas lahko zaradi tega obsodil!?

7 Naj stopijo iz nebes na zemljo vsi angeli in Bog sam in izrečejo obsodbo nad nami, pa bo prav tako pravična kakor Janezovo obglavljenje. Če obstaja pravični Bog, mora biti očitno modrejši od vseh ljudi! Če pa je modrejši in povrh tega še vseмогоčen, res ne razumem, zakaj dopusti, da se na svetu pojavijo takšne pošasti v človeški podobi in poleg tega postanejo še tako mogočni.

8 To je tudi edini razlog, zakaj jaz in mojih devetindvajset pomagačev ne verujemo v nobenega boga več. Zadnjo iskro vere pa nam je vzelo najsramotonejše Janezovo obglavljenje; kajti tedaj bi jaz kot Bog vendar prej s sto tisoč strelami raztreščil tisoč herodovcev – kakor pustil obglaviti Janeza! Seveda je lahko res, da more Bog Janezu onstran tisočkrat povrniti, ker je potrpežljivo in vdano prenašal grozodejstva, ki so mu jih storili tu; toda jaz ljubemu Gospodu Bogu ne bi dal niti polovice tega življenja, ki ga živim, za tisoč najsrečnejših življenj, o katerih še noben človek ni mogel izvedeti nič prepričljivo zanesljivega!

9 Kdor ima oblast, lahko zapoveduje in dela, kar hoče; mi slabotni in brez oblasti pa mu moramo potem, kakor tovarne živali služiti na življenje in smrt. Če mori on, tedaj to ni nič, saj ima vendar pravico do tega zaradi svoje oblasti; če pa morimo mi, smo zločinci in nas zaradi tega spet umorijo. Vprašujem pa tebe in vse gospode in modrece tvojega zbora, kateri Bog more prenašati to kot pravico! – Prosim te, gospod, da mi jasno odgovoriš na to!”

11. Cirenij prijazno odgovori Cinku

1 **Cirenij** se ob tem ugovoru začudi in Mi polglasno reče: “Ta človek res ni neumen in zdi se, da je zelo tankočuten. Pomagajmo mu! Kaj meniš Ti, o Gospod, ali naj tega moža in morda tudi njegovo spremstvo preusmerimo k nam?”

2 Rečem **Jaz** povsem odkrito: “Z enim udarcem ne pade nobeno kolikor toliko močno drevo! S potrpežljivostjo pa lahko človek veliko doseže. Tistega, ki ga hočemo peljati na svetlobo, tudi ne smemo pustiti, da bo gledal v opoldansko sonce. Če mu damo naenkrat preveč svetlobe, bo za dalj časa oslepel; če pa ga privajamo na svetlobo postopno, bo sposoben tudi v najsvetlejši svetlobi videti vse zelo jasno in ne bo oslepel.

3 Ta človek pa Mi je s tem izkazal veliko uslugo, ko je kot priča pred Mojimi učenci zvesto izpovedal, kako je Mojega predhodnika Janeza, ki je v pokrajini okrog Jordana učil in krščeval, Herod ujel in spravil ob življenje. Ne zaradi Mene, temveč zaradi Mojih učencev naj še pove, zakaj je Herod pravzaprav dal Janeza ujeti in vreči v ječo. Vprašaj ga!”

4 Reče **Cirenij**, obračajoč se na Cinka: “Priatelj, nisem želel, da bi mojo sentenco razumel tako, da bi služabnike in hlapce kakšne pošasti rad kaznoval tudi tedaj, ko se v srcu niti zdaleč ne strinjajo z njim, temveč samo tedaj, če bi trdovratno in že samovoljno uresničevali zle namene svojega tiranskega hudobneža! Toda ljudi kot ti, ki nečloveškost svojega nečloveškega zapovednika še predobro sprevidijo in v svojem srcu najgloblje prezirajo, bom znal zmeraj obravnavati po pravici in najuvidevneje!

5 Zakaj pa Bog pusti na tem svetu, da neredko zmaga greh, medtem ko krepost pogosto trpi in je do smrti zatirana, za to je, prijatelj, seveda tudi čudovit razlog; je pa za tvoje zdajšnje stanje razuma še veliko preglobok, da bi ga lahko razumel ti in tvoji tovariši, katerih razum je še veliko bolj zunanji kakor tvoj; toda, bo že še prišel čas, – morda že kmalu – ko boš povsem natančno spoznal, z vsem svojim srcem celo, zakaj morajo obstajati tudi herodovci!”

6 Reče **Cinka**: “Gospod, ki si mi pravkar izkazal čast, da si me nagovoril z besedo ‘prijatelj’, ne daj, da bi bila ta pomenljiva beseda prazen nič, tako kot je žal med ljudmi vse prepogosto v navadi! Če pa si vzel besedo v pravem pomenu, mi izkaži prijateljstvo in tudi mojim devetindvajsetim tovarišem snemi težke okove! Da ti niti jaz niti oni ne bomo ušli, zagotavlja, prvič, že močna straža, drugič in predvsem pa tvoja prijazna beseda. Verjemi mi – zdaj govorim povsem svobodno in odkrito: Vsi mi smo z največjim odporom to, kar žal smo! Če bi nas lahko osvobodil tega jarma, bi storil najbolj človeško in pravično delo!”

7 Reče **Cirenij**: “Je že dobro; to naj bo moja skrb! Poglejte naokrog in videli boste same rešence iz roke pogubljenja! Med njimi jih bo malo, ki po naši rimski strogosti ne bi zaslužili ostre sekire na vrat ali celo križa; in poglej jih, kako stojijo zdaj pred nami kot pravi ljudje kot čisto zlato in nihče si ne želi zapustiti naše družbe! Upam, da vam bo v prihodnje šlo prav tako; kajti pri Bogu so vse stvari zlahka mogoče, o tem sem trdno prepričan.

8 Toda zdaj mi dovoli, da ti postavim še eno prav pomembno vprašanje, in to je: Res si nam vsem naredil prav veliko uslugo s tem, da si nam odkrito povedal, zakaj in kako je Herod umoril spoštovanega Božjega vidca; gotovo si bil navzoč tudi tedaj, ko so ga prijeli!? Mi ne bi mogel povedati še o tem, zakaj in s kakšnim povodom je pravzaprav Herod dal zapreti Janeza, ki mu gotovo ni storil nič žalega? Nekakšen razlog za to je vendarle moral imeti!”

12. Prijetje Janeza Krstnika – Herodov odnos do Herodiade

1 Reče **Cinka**: “Če smem brez kakršnih koli zlih posledic govoriti povsem svobodno in odkrito, bi ti seveda lahko najnatančneje navedel resnični razlog, saj sem sam položil roko na tega najnedolžnejšega vseh nedolžnih ljudi; toda če bi bila tu v kakšni strehi presuha slama, bi mi bilo veliko ljubše, če bi smel zamolčati zgodbo, katere se ne morem spomniti brez največje srčne bolečine, pa tudi ne brez najgrenkejšega in najbolj strupenega besa!”

2 Reče **Cirenij**: “Govori povsem svobodno in odkrito, kajti med nami ne najdeš presuhe slame na strehi!”